

viser, at de Bevillinger, som foreslaas til Udvidelse af Esbjerg Havn, ikke ere tilstrækkelige. Man er taknemmelig for, at Ministeriet for offentlige Arbejder stadig har sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt, men man tror, at det vilde være rigtigst nu at gaa til en højere Bevilling, for endelig at faa en moderne Havn med tilstrækkelig Dybde og tilstrækkelig Kajplads til at tage mod den ny Trafik, som efter alle Solemærker at dømme — det var ikke godt andet — fremdeles vil tiltage. Det er ikke saa underligt, at der bliver Brug for at bygge en større Havn ved Esbjerg. Man har udvidet den, fra den blev bygget til nu. Man byggede for nogle faa Aar siden en Fiskerihavn, og man troede da, at man var færdig, men det viste sig, at ogsaa Kajpladsen til Fiskerskuderne er for lille.

Det, der særlig tænkes paa i dette Andragende, er den Trafik, som Eksporten og Importen volde derovre. At denne er tiltagende, skyldes for det første, at over Esbjerg gaar nu en Gang vor Vej til vort store Naboland, England. Esbjerg er desuden den eneste isfri Havn, som Danmark har. Der kan altsaa indtræffe Tilfælde, hvor det i ugevis vilde være umuligt for os at sende vore Varer fra Landet, dersom man ikke havde en saadan Havn, hvorfra Samfærdselen med Udlandet stadig kan vedligeholdes. Det er derfor vel værd at ofre noget for denne Sag. En anden Aarsag til, at Trafikken der stadig tiltager og til, at disse 23 Vestkyst-Landboforeninger have indsendt dette Andragende, som jeg haaber den højtærede Minister og Finansudvalget ville tage under den allerålvorligste Overvejelse, er den Omstændighed, at der ingen Steder her i Landet opdyrkes forholdsvis mere Jord end netop paa disse Egne. Denne Opdyrkning volder, at man maa holde et større Kreaturantal, end der egentlig svarer til Ejendommenes Størrelse, fordi man skal skaffe megen Gødning til den nyopdyrkede Jord, for at den kan give den Afgrøde, som man ønsker. Dette i Forbindelse med den tiltagende Roedyrkning, der stadig udvikler sig, gør, at Omsætningsforholdene blive større, saa at der ikke alene efterhaanden udføres mere, men at der ogsaa indføres mere. Netop ad den Vej til Vestkysten indføres der store Kvantiteter Kraftfoder til det omtalte betydelige Kreaturhold. Det er soleklart, at paa Vestkysten og lige saa i Midtjylland opdyrkes der forholdsvis langt større Arealer end paa andre Egne.

Det ligger i Sagens Natur. Det er derfor af Vigtighed, at denne Havn bliver saa moderne, at baade Dybdeforhold og Kajplads osv. kunne være tilstrækkelige for en længere Tidsperiode.

Hvad gør det, at det drejer sig om 1 eller 2 Mill. Kr. mere, end der er foreslaaet paa Finansloven? Beløbet vil betale sig dobbelt. Af Regnskabet viser det sig, at af Statshavne er der ingen, der forrenter sig bedre end netop denne Vestkysthavn. Den giver altsaa sit direkte Udbytte, men det indirekte Udbytte er endnu større. Havnen volder nemlig, at der skabes nyt Land med ny Hjem, som blive i Stand til ved et forbedret Landbrug at yde sit Bidrag til hele Statens Trivsel. Altsaa det Beløb, som anvendes her, vil betale sig dobbelt. Her er ikke Tale om andet end et Udlæg, og det bør Staten gøre, saa handler den ikke alene i Vestkystens, men i hele Landets Interesse.

Hermed skal jeg paa det varmeste anbefale dette Andragende, der som sagt er underskrevet af disse 23 Landboforeningers Bestyrelser og nu i Dag er indleveret til dette Ting med den Anmodning, at det maa blive overleveret til det kommende Finansudvalg. Jeg tvivler ikke om, at der er Beredvillighed hos de Mænd, som komme til at deltage i disse Forhandlinger i Finansudvalget, og at de ville tage Sagen under alvorlig Overvejelse. Den fortjener det.

Endnu skal jeg nævne en Enkelthed, som angaar den højtærede Trafikminister. Jeg kunde nok have Ønsker med Hensyn til Togforandringer osv., men jeg tror, at vi maa standse lidt med det, den højtærede Trafikminister har vist faaet mere end nok at varetage og tænke paa i saa Henseende. Jeg har den Ære at være i Bestyrelsen for en Privatbane, som støder til Statsbanen, og der er særlig en Forbindelse, som jeg kunde ønske, men det skal jeg altsammen lade ligge, det kommer nok med Tiden. Men der er en anden Sag, som interesserer den Egn, jeg har den Ære at repræsentere, og det er Befordringen af Tørv. Det kunde maaske synes mange en noget ubetydelig Sag at tage frem ved denne Lejlighed, men det er det ikke. Vore Jernbaner skulle bidrage til, at Tid og Afstand kunne kortes, de skulle bidrage til, at det, som findes paa den ene Egn, kan flyttes til den anden Landsdel og gøre Tjeneste der. Saaledes ere vi komme ind paa, at vi for at fremskaffe et mere rationelt Landbrug og mere Opdyrkning be-